

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

ninger om teaterproblemerne, at jeg i og for sig ikke forstår den kritik, der blev rettet imod de bemærkninger, der står i betænkningen. Nu står der jo meget i betænkningen, og jeg er helt klar over, at der er mange enkeltbetragtninger, som man godt kan holde op i lyset og sige, at her har vi sagt nogle ting, som ikke er særlig fornuftige og ikke særlig godt sagt. Det er meget let at finde sådanne eksempler. Men jeg kan altså ikke se, at vi i og for sig har sagt noget forkert om miljøteatret, når vi siger, at vi naturligvis, når der skal lægges repertoire, må tage hensyn til dem, repertoiret skal gælde. Deri ligger jo ikke, at man vil censurere og sige: nu må man kun få det og det teaterstykke ud på den og den virksomhed. Deri ligger, at de, der er med til at udvælge, hvilket teaterstykke de får ud på det sted, der er tale om, er med til at bestemme under hensyn til deres interesser. Jeg fik da også indtrykket af, at da vi kom over til museerne, mente fru Gunhild Due, at dér skulle man tage hensyn til publikum netop ved en formidling. Jeg tror ikke, vi kommer uden om formidlingsprocessen på mange niveauer, hvor vi bevidst stræber efter at gøre de værdier, vi taler om, tilgængelige for flere og flere. Deri ligger ikke noget ønske om at ignorere nogen eller diskriminere eller noget som helst odøst.

Til hr. Sigsgaard vil jeg blot sige det, som jeg var inde på før, at det er jo meget let at kritisere alt det, der her er lagt frem, feje det af bordet og sige, at det er jo ikke noget, der duer, før vi får lavet samfundet om. Men hvordan får vi lavet det samfund om? Kan hr. Sigsgaard give mig en forklaring på, hvordan det sker i et snuptag, på en måde, så der ikke går værdier i stykker, som selv hr. Sigsgaard ville beklage at vi mistede? Det er let nok at sige, vi klarer ikke disse ting, før vi får et socialistisk system, men har hr. Sigsgaard da nogle eksempler på, at man i de lande, hvor man har indført socialismen, har et rigt og blomstrende kultureliv med den frihed, som hr. Sigsgaard påkalder? Jeg tror ikke, vi løser det så let. Men sådan som det er lagt frem, er der alle operationsmuligheder. Hvis vi var af den opfattelse her i landet, at vi burde gå socialismens vej,

hvis flertallet var af den opfattelse, så burde vi gøre det, men vi må have nogle beviser for, at det fører til de lyksaligheder, der er tale om, også på det kulturpolitiske område. Her er lagt ting frem, som kan diskuteres, og som jeg mener sikrer en udvikling også i den retning, som hr. Sigsgaard ønsker.

Må jeg sige til hr. Niels Matthiasen, og det gælder også andre, der har taget ordet efter ordførerne, at jeg har ikke noget ønske om, at denne betænkning blot skulle være en sovepude; nu kom den, og så kunne vi i øvrigt se tiden an og håbe på, at noget ville vise sig. Det er ikke tanken, men jeg har antydnet tidligere, at jeg tror, at en sådan diskussion, som denne betænkning kan give anledning til her og andetsteds, er nødvendig og også en forudsætning for, at de kulturpolitiske aktiviteter kan få den højere prioritering.

De lovforslag, der kommer i nær fremtid, vil jo være en dokumentation for, at der ikke er tale om en pause. Jeg siger som min personlige opfattelse, at for mig drejer det sig om at få en debat i gang, der vil muliggøre, at vi kan gå hurtigere frem, men jeg tror ikke, det tjener noget formål, at man går så hurtigt frem, at det vækker — nu sætter jeg det på spidsen — en reaktion rundt omkring derved, at andre formål må vige, som det store flertal vil have skal gå foran disse formål. Nu har man talt om boligproblemet og dets kulturpolitiske betydning. Det er et af spørgsmålene — der er jo andre. Det er jo det, der er vort problem i folketinget, at hver gang vi bruger flere midler på ét område, må vi spare på et andet, og det er næsten altid livsvigtige forhold, vi må skære på. Men for mig at se må det være en opgave at prøve på at overbevise hinanden om, at dette her er så vigtigt for vor tilværelse individuelt og i fællesskab, at vi må give det højere prioritet.

Til de konkrete spørgsmål, hr. K. B. Andersen stillede, vil jeg sige — det tror jeg også hr. K. B. Andersen vil vide ud fra min fortid i det nordiske, som ikke var særlig glørværdig, men hvor jeg dog prøvede på at medvirke efter evne til et samarbejde; det var ikke altid sådan, at jeg syntes, skuffelser blev undgået — at jeg helhjertet vil støtte alle muligheder for,